

SFINXUL DIN CIUCAȘ

DESPRE FOTOGRAFIE ȘI ALTE DESCOPERIRI

FOTO: RAREȘ BEȘLIU

FOTO: RAREȘ BEȘLIU

16 decembrie 2020. Cu un an în urmă și doar două luni înainte de pandemie, apusul m-ar fi prins stând cuminte în casă, pe canapea, visând la locuri exotice și cu mult mai multe grade în termometre.

Mă consider unul dintre norocoși, în lupta cu virusul ăsta nebun. M-a schimbat. M-a scos din visare și m-a dus în realitate. Mi-a luat gândul de la palmieri și m-a plimbat printre brazi. Mi-a purtat picioarele prin munți și văi, delte și creste. Toate ale noastre! Mi-a arătat România ascunsă până acum de privirea mea și, cel mai important, m-a conectat cu vechea-mi pasiune, fotografia. M-a transpus de la „portrait” și „street photography” la „landscape” și „wildlife”. Sau, altfel zis, m-a dus pe drumul „de la comoditate la anduranță”.

Vara și începutul toamnei m-au trezit în multe dimineți odată cu soarele, pe barcă, prin tufişuri, să urmăresc în tăcere egrete, pescărași albaștri și corcodei cu boboci în cărcă. Tot pe atunci am descoperit Viscri, locul de care m-am îndrăgostit la prima vedere și unde cârdul de vaci demne de pozat se trezesc să pască visătoare tot la prima oră a zilei. Dar ca trezitul la 4 dimineața, pe întuneric, prin zăpadă, cu colțari în picioare și rucsac în spate, nu-i niciun alt răsărit. Și niciun alt apus!

Așa se face că 16 decembrie m-a găsit pe Vârful Ciucaș, pentru a zecea oară în trei luni.

M-am trezit să prind răsăritul, să-l pozez tremurând și să visez la căldura cabanei, de unde să mă întorc în aceeași zi pe vârf. Pentru că soarele răsare, dar mai și apune. Iar fotograful de peisaj e aidoma unui criminal: se întoarce mereu la locul faptei. Niciodată nu poți ști ce cadru surprinzător îți mai oferă, așa că te întorci iar și iar, până când norii se așează așa cum ți-ai imaginat încă din prima zi.

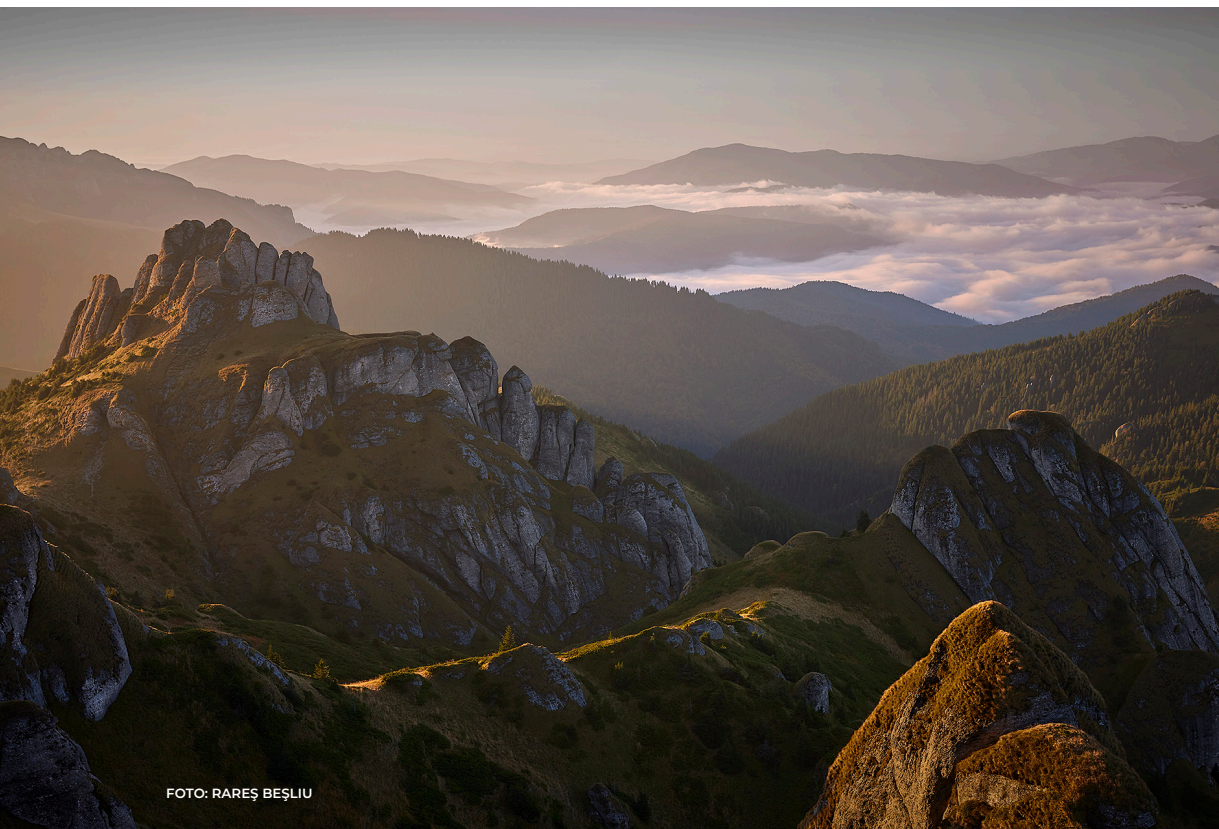

FOTO: RAREȘ BEȘLIU

Așa mi-a apărut Craiul - sau Sfinxul din Ciucaș, cum îmi place să-i spun. Când soarele a atins orizontul, când traseul a devenit mai greu, iar măreția creștelor părea de neatins, atunci l-am văzut. Și am uitat, deodată, că trebuia să mă întorc prin ceață și prin beznă. Am uitat că aveam corpul înghețat, iar geaca rămăsese agățată de rucsac. Am uitat de mine, ademenit de prea multă măreție.

L-am descoperit la umbra stâncilor și a soarelui de apus. Privea în jos, cuminte și tăcut. E acolo doar iarna. Știu asta, pentru că până la sosirea zăpezii, nu m-a strigat. Stă neclintit, cu fața la soarele ce asfințește și îi luminează zâmbetul în culori calde, roșiatice. Îl simți ca pe un prieten acolo sus, un prieten de nădejde, la înălțime, paznic al „Cetății Ciucașului”. Te bucură și te face să-ți dorești să-l revezi cât mai repede. Vrei să te întorci la el înainte să-l acopere căldura. E sfios. Dar a vrut ca eu să fiu cel dintâi care-l cunoaște și îi duce povestea mai departe. Chiar dacă are trup de leu și alură de rege, nu apare în aglomerația de peste vară. Are încredere în oameni și vine doar iarna la post, atunci când iubitorii muntelui nu pot păzi cetatea. Este „prietenul la nevoie” al celor care se încumetă să-și îndrepte pașii spre el și să-i „strângă mâna”. Odată ce-l cunoști, nu-l mai uiți niciodată.

El este Sfinxul de pe Ciucaș. L-am descoperit prin fotografie, iar ea m-a descoperit pe mine. S-a făcut un an de când fotografia m-a mișcat (la propriu și la figurat), iar dragostea pentru ea mi-a dat aripi să îndur viscolul cu zâmbetul pe buze, ca un nebun. Să nu mai visez la palmieri și să mă bucur de brazi. M-a învățat să apreciez mai mult lucrurile simple și să mă bucur de eugenii ca de-o cină cu multe stele. Să deschid ochii și să observ ce mă înconjoară. Să caut mereu frumosul și să-l găsec în cele mai neașteptate locuri. Să găsec lei, crai și alte nebunii...

